

Beste programmamaker,

Met tegenzin heb ik afgelopen zondag geluisterd naar uw radioprogramma 'De-Oude-Lullen-Show'. Ik mag dan misschien wel 76 wezen, toch stuitte de uitzending mij zodanig tegen de borst, dat ik in mijn letterlijke pen geklommen ben. Ik voel mij namelijk allesbehalve een oude lul! Het betreffende lichaamsdeel interesseert mij overigens helemaal niet meer, een geschenk Gods, volgens de oude Socrates, dat op latere leeftijd deze potentie, die ons tot de nodige dwaasheden en obsessies aangedreven heeft, ons ontnomen wordt.

Maar daar wou ik het nu niet over hebben. Wellicht is het een leuk onderwerp voor de uitzending van volgende week. Mocht u overigens om nog meer topics verlegen zitten, ik lever ze met alle plezier en uit eigen ervaring aan.

"Je bent zo oud als je je voelt," hoorde ik de ondervraagde vertellen, vlak voordat ik de radio halverwege de uitzending van de stroom heb gehaald. Hier wou ik graag op inhaken met het volgende korte betoog; Véél te makkelijk gezegd!, in mijn optiek, precies de reden waarom ik het niet meer aan kon horen en ik mij behoorlijk opgewonden heb. *Timing* is namelijk het sleutelwoord, daar draait het jong blijven om! Ik zoek al jaren naar de Nederlandse vertaling.

Timing is bijvoorbeeld op het goede moment een vraag erdoorheen drukken, tijdens een boeklancering waar ineens geen vragen gesteld mogen worden: "Eerst zal de uitgever een praatje houden, daarna zal de schrijver een paar fragmenten voorlezen, waarna de middag zal worden afgesloten met een signeesessie." Dit, terwijl je eigenlijk alleen 2 uur gereden had om die ene belachelijke vraag te stellen. Let op, in dit geval is er maar 1 beschikbare halve seconde, namelijk in de zelfde adem na de woorden: "Dan gaat we nu over tot de signeesessie." Alleen op dat moment kun je (vooral hard en snel) brullen: Ik heb tóch nog een vraag, en *heel belangrijk* het achtervoegsel; *Het is maar een hele korte!* Na de bevestiging die je dan zult krijgen (niemand wil zich publiekelijk als 'moeilijk' profileren, immers, wat kan een korte vraag voor kwaad? Die jassen we er even snel doorheen. Er is niets mis met publiekelijk een beetje gul zijn.) Ziedaar, vervolgens ontstaat er ineens alle ruimte om een zo lange vraag als je wilt te formuleren. Een beetje gestuntel zal de bereidheid zelfs nog kunnen vergroten.

Een ander voorbeeld is uitermate geschikt tijdens een concert. Vooral een opvoering met lange, serieuze tonen. Zo was ik een keer bij een optreden van een Japanse percussionist, die nogal meditatief met onder andere een gong aan de gang was. Nu had ik mij voorgenomen, om precies tussen het einde van de wegstervende laatste klank en het begin van het applaus, een bierflesje stuiterend op de tegels te laten vallen. Perfect getimed. Alsof het erbij hoorde, als een zojuist ontstane klaterende bergbeek. Een prachtig einde en niemand die de bron kon plaats. Beter kon het niet!

Als laatste voorbeeld wou ik 'oversteken bij rood licht' aanhalen, waar ik voor het grootste deel mijn jonge geest aan te danken heb. Uiteraard alleen in de hoedanigheid van fietser of voetganger, in de auto zou ik het mezelf natuurlijk nooit toestaan. Ik heb het hier over die 5 seconden, waarop een kruispunt 'stilligt', waarop alle rijbanen bezet zijn, met zacht ronkende 'jachtluipaarden', die elk moment in de startblokken kunnen springen. Die paar seconden die klaarliggen voor gebruik, echter puur op gevoel ingeschat kunnen worden. Wat is dat toch?, heb ik mij jaren afgevraagd. Zou ook ik dan een adrenaline-verslaafde zijn, net als een Crocodile-Hunter die als een idioot met de giftigste slangen stond te zwaaien?

Nee, dat is het niet!, heb ik tot mijn grote opluchting kunnen vaststellen. Die paar 'beschikbare' seconden dwingen mij in het moment tot een opperste paraatheid. Een staat die wij als jager-verzamelaar nog zeer goed kenden, een staat die destijds een voorwaarde was om überhaupt te kunnen overleven. Vandaag-de-dag echter, hebben we deze alertheid vervuild met het suffe wachten 'op onze beurt' in de rij in de supermarkt, of tot het seniele stoplicht-poppetje op groen springt.

Dat is wat ik kwijt wou, en wat jullie in die hele uitzending (die ik overigens half gevolgd heb), niet hebben begrepen. Zonder natuurlijke vijanden, worden we steeds dommer! En als het stoplicht dan eindelijk op groen springt, steken we zo automatisch over, dat een toevallige achtervolging met boeven en politie ons alsnog doet verongelukken. Door de oeverloze langweilige beleefdheden, 'het wachten op je beurt,' en rechtlijnige domme regels zijn we ons hele gevoel van timing, (inter)actie en overleving verloren!

Zo, mijn inkt is op.

Ik verblijf,

Met hartelijke groet,

Een actieve luisteraar